

svo bráð-nauðsynlegt að sjá um, að hægt væri að láta í hendur henni það, sem væri við hæfi hennar og hún gæti lesið og vildi lesa og hefði unum af að lesa. Við höfum ætlast til þess, að unga fólkið læsi það, sem ritað er fyrir fullorðna fólkið, ef við höfum ætlast til þess að það læsi nokkuð. Við höfum heimitað af því, að það væri eins og hinir fullorðnu. Okkur hefur fundist það stafa af gjálífi hjá unglingunum, ef þeir hafa ekki vilja að hlusta á okkur, þegar við höfum verið að tala til fullorðins fólks. Eða þegar þeir hafa ekki viljað lesa það, sem skrifað var fyrir fullorðna fólkið. Okkur hefur gramist það. Svona nærgætnir höfum við verið.

Misvitrir höfum við Íslendingar marg-oft verið. En greinilegast hefur það, að því er virðist, komið í ljós í því, hve lítið hefur verið hugsað fyrir börnunum hjá okkur og unglingunum—hve litla rækt við höfum lagt við það að *undirbúa* góða uppskeru á þjóðarakrinum íslenska.

Engu að síður höfum við átt von á góðri uppskeru. Vit-anlega! Og eigum sjálfsagt enn þá von á henni. En sú tröllatrú!

Lífum við á henni, tröllatrúnni, að því er snertir framtíð íslenzks þjóðernis hér í landi, þá verðum við umskiftingar — hreinir og beinir umskiftingar þjóðernislega, hvað mæðarlega sem við mösum um mentun og annað þesskonar, sem mikið fer fyrir í munni.

Okkur er nær að masa minna, en vakna betur og vinna meir fyrir börnin okkar og unglingana. Ekki álíta okkur of mikla og gáfada til þess að tala við börnin. Né heldur álíta, að á glæ sé kastað gáfum og lærdómi, ef brúkuð eru til þess að rita fyrir börn og unglinga. Við megum sannarlega ekki setja það fyrir okkur, þó að minna verði þá tekið eftir okkur. Heldur ekki setja það fyrir okkur, að íslenzkan muni ekki ná Fjallkonu-svip sínum, eða að ekki komist að fordildin með stóru orðin og skrúfaða málið, ef rita eigi á máli barna og unglinga.

Ef við elskum þjóð okkar og berum virðingu fyrir sjálfum okkur, þá verðum við að hugsa betur fyrir börnunum og unglingunum. Við verðum að gera alt, sem unt er, til þess